

László Zsolt

Kolbász, avagy kalbász

Kolbász, vagy kalbász? Nekem inkább kolbász, de Fecónak kalbász maradt. Vidékről, egy kis falucskából hozta magával a kalbászt, kolbász helyett. Az ellenkezőjéről nem lehetett meggyőzni sosem. Az Ecseri-piac hírhedt bódéihoz jártunk körútra. Fecó vízvezeték-szerelőként bontott cuccokat keresett mindig. Én csak szórakoztam, és lenyűgözött, hogy milyen pontosan és szakszerűen működik a feketepiac. Fecó zsákszámra vásárolta föl az olcsó házgyári csapokat, véécalkatrészeket, a különféle vizes szerelvényeket. Csak jóval később jöttem rá, hogy zseniális beszerző volt. Amikor „módszerváltásunk” hajnalán eltűntek a házgyári szerelvények, és hiány lett a panelek egyenfűrdősobai szerelvényeiből, Fecó vállalkozást alapított. Garázsa polcain befiókozva, rendezve, feliratozva és katalogizálva tárolta a korábban és a szürkesség homályában beszerzett hiánycikkeket.

Eljött az idő, amikor már kezdtek kikopni a „szakik” és az alkatrészek. Fecó vállalkozása innentől indult be igazán. Már csak hétféteken dolgozott, csak sürgős hívásoknak, kéréseknek tett eleget. A megrendelőnek minden esetben előadta, hogy a probléma nagy gondot jelent, mert a hiányzó szerelvényt, alkatrészt országon belül és azon túl is nagyon nehéz, szinte lehetetlen beszerezni. Ha ezt meg is tudja oldani, akkor némi felár jönne rá az anyagára és a munkadíjra. A nyomorult bajba-

jutott nénikék és túlságosan aggódó tulajok, fűt-fát beígértek Fecónak, ha a kiszakadt csapot, zuhanyzót, konyhai mosogatót gyorsan rendbe tudja tenni, kisebb dugulást el tud hárítani, vagy szifont kell cserélnie. Fecó pár fröccs után leballagott a pincéjébe, és a katalogizált alkatrészek, szerelvények közül összeszedte a javításhoz szükséges készletet, amit valamikor az Ecserin vásárolt össze zsákszámra gagyiért. Fecót áldották a kétségbeesettek, örültek, hogy akadt még „szaki”, aki hétfégen is és sürgősen hárít el lakástraumát képező fűrdősobai, konyhai hibákat. Fecó így lett menő vállalkozó. Csak hétfégi hibaelhárításai annyit hoztak a konyhára, hogy jó autók, szép lakás, dekoratív feleség és időnként egy-egy hostess hölgyike is belefért a hétköznapijaiba, nem szólva még a tengerentúli nyaralásokról is.

Tanúja voltam mindezeknek, de részese sosem lehettem. A találékonyság még nem tudás. Fecó időnkénti összefutásaink során mindig fejemre olvasta, hogy diplomáimmal kitörölhetem a seggemet, de mivel nagyon régóta ismerjük egymást, és a kolbász nekem is kalbász maradt, szívesen átenged barátnői közül nekem is néha egyet-egyet, csak időben szóljak. Fecó jóindulata már csak azért is meglepő volt, mert a kolbász, kalbász kiejtése miatt sokszor került vitába, ami néha belekerült egy-két „kőkemény gyomrosba” is. A barátnői közül nem kellett egy

sem. Sosem tartottam igényt egyik-re sem, bár volt közöttük egy-kettő, akibe szívesen belekóstoltam volna. Aztán Fecó elvált. Ki tudja, miért? Felesége a nagyváros egyik lakásába kapott életteret a hetedik emeleten. Ismertem, okos, intelligens, szép nő volt. Hogy Fecó miért dobta, mi is történhetett, azt a mai napig nem tudom, de tudni sem akarom. Piroska, a felesége csak hallott rólam, sosem kerültünk nexusba. Csak tudtam, hogy éppen abban a háztömbben kapta meg a lakást, ahol én is éltem. Fecó vállalkozása csődbe ment, többet költött, mint amit az elraktározott készlete és sajátos életmódja, furfangos vállalkozói kedélye lehetővé tett volna. Jómagam a szerzett diplomáimmal mégsem töröltem ki a seggemet. Csak voltam és elvoltam...

A garázssoron volt egy kicsi bolt. Egyik nap oda indultam kajáért. Mentem a nyitott lépcsőházi ablakok mentén lefelé a lépcsőn, mivel a lift ismételen nem működött. Hallottam egy különösen visszhangzó csattanást.

Leérve láttam embergyűrűben egy fekvő testet.

– Kiugrott a hetedikről. Nyomorult szép nő, miért tette ezt?

Betolakodtam az emberek gyűrűjébe. Piroska volt az, Fecó volt felesége, szétterülve a betonplaccon. Füléből, orrából kifolyt a szürkés-sárgás agyvelő. Adidas sortja alatt szép combjai felrepedtek, és a bőre alól kitüremkedett a zsírszövet nyálkás-savós folyással. Vér alig látszott, talán kifogyott az ereiből a megpróbáltatások és az elszántság miatt. Bátorság kell az ilyenfajta öngyilkossághoz. Szép, vörösesszőke haja mint a kazlak arany színe bomlott a betonra a mindenféle habzó testváladék közé. A parkoló bukszusai között kihánytam magamból a sópálcikát és a pár cent vodkát.

Fecó eltűnt. Nyomát sosem kerestem. Elmúlt pár év. Seggemet még mindig nem töröltem ki a diplomáimmal. Hazafelé ballagok, mint minden nap, ma éppen sötétedésben, mert november végén korán esteledik. Kolbász helyett kalbászt sütök vacsorára.

A szélnek nincs arca

A keleti szél néha nem is keleti. Marika néni ritka haját valójában körbe-körbe szél dülja föl, és szégyelli magát, mire elér a fodrászhoz. Hát, ilyen a keleti szél, ami talán nem is keleti. Lehet, hogy a keleti szél mégiscsak délről fúj. Minden szél fúj innen-onnan, és a lufikat is megtölthetnék, ha nem lenne praktikusabb a tartályos gáz. A lufi és Marika néni haja mégsem egy

és ugyanaz. Amikor jönnek az esőfelhők, a keleti szél általában sunnyog és szintén nem keleti. Az eső elveri a lengő búzaszárakat, a magasba törekvő kukoricák bugáit. Az eső mégis kell, ami nem jön gyakorta szél nélkül. A keleti szél tehet mindenről, mert helyette mindig más irányból jönnek a szelek. Enyhe szélben olvashatók meg igazán a felhők az égen, még az akku-

mulátoros rollerekről is. Ha besötéte-
dik és világukat veszítik az elgyávult
városi lámpák, szélcsöndben is rohan-
hatnak az akkus rollerek. Nem kell a
szél! A simogató szelek közül egyik
sem kell. Nem kell az altató déli szél
sem. Valójában melyik szél jó? Ha fúj,
ha nem? A szomszédom Viktor nevű
törpe tacsója okosabb nálam ebben a
kérdésben. Nem áll meg minden bo-
kornál, csak ott végzi el dolgát, ahol
ösztonei engedik, általában szélfújától

függetlenül is. Valójában melyik szél
jó? Egyik sem, és mindegyik. De ezt
jobban tudja nálam Marika néni, a
gömbölyű lufi után lihegő szeplős kis-
lány, az elektromos rolleren száguldozó
honfi, és végül Viktor, a törpe tacsó is.
Nem szállhatok vitába velük. Nekem
mindegy. A szélnek nincs arca.

Szélcsöndben állok a tér közepén,
mint egy földbe vert karó. Keresem
az árnyékomat, de nem találom.
Hajnalodik...

Böcme vagy, Papi!

– Böcme vagy, Papi! Fordítva varr-
tad föl a gombokat. A másik oldalra
kellett volna, mert ez egy női kabát.

Józsi bácsi nyugdíjas szabóként vál-
lalt kisebb munkákat, foltozás, zsebek
visszavarrása, egyéb apró javítások,
mindenféle ruhaneműn, barátok, régi
ismerősök számára. Mancika, a főnök
és feleség igencsak istrángon tartotta,
a spájzajtót mindig bezárta Papi előtt.
Mevolt az oka. Papi néha bekukkan-
tott a polcok közé, és mindig rátalált
az ide-oda eldugott pálinkás vagy
boros üvegekre. Az üvegek tartalmát
sosem nézte tétlenül. Meg-meghúzta
egyiket-másikat, és zsebében a vastag
grafitceruzával újabb rovást húzott a
kopott címkére. Az üvegek címkéi
már úgy néztek ki, mint egy vonalzó.
Mancika mindig egy újabb húzás-
sal jelezte az üvegek tartalmát. Az,
hogy ez a stádium változatlanak
tűnjék, kortyintás után Papi húzott
egy újabbat. Így került sor arra, hogy
bezárt a bazár, illetve a spájz. A kabát

gombozásán már nem lehetett javít-
tani.

Mancika várta a kuncsaftot, és igen-
csak tördelte a kezét, hogy mit adjon
elő védekezésül és hogyan mentse ki
Papit. Jött a kuncsaft, aki homlokát tö-
rölve vette kézbe a kabátot. Mancika
homloka is verejtékezett.

– Mit mondjak, Mancika? Elfe-
lejtettem közölni magácskával és Józsi
bácsival, hogy ez egy női fazonú, de
majdnem olyan kabátka, de a lányom-
nak lenne. Ezek a lányok pedig szeret-
nek néha férfiasan öltözni.

– Drágám! Hiszen minden ennek
megfelelően történt.

Manci hátgerincvonalában, de már
jólesően csordogált az izgalom ger-
jesztette veríték, örömben lágyultak el
öregedő izmai is.

– Nézze csak meg, Józsi rájött erre a
kívánságára, és férfiszabású gombozást
csinált a kabátra.

– Igen, Józsi bácsi hiába öregszik,
él a korban, még mindig igazi sza-

bómester, és kitalálja a kuncsaftok akaratát.

Mancika eltette a szerény munkadíjat cipzáras zsebébe úgy, hogy arról csak ő tudhasson, de mellette áldotta a szenteket Papi tévedéséért.

De vajon tévedett Papi?

Mancika kételyeit a felejtés küszöbe alá söpörte, és gyorsan besétált kezében a boros flaskával Papihoz.

– Szerencsénk volt. Jól gomboztad a kis kabátot.

Az elrejtett munkadíjról mélyen hallgatott, viszont a boros flaskát az asztalra tette.

– Papikám! Most pedig iszunk! Kaptunk ajándékba egy flaska bort, és

ráadásul most veled iszok, és a ceruza sincs nálam.

Jó hangulatban kedvenc időöltésükbe, keresztrejtvény-fejtésbe kezdtek. Sehogy sem akart kijönni a megfejtés. De hogy sikerrel járhassanak, volt olyan rubrika, amibe két betűt is beírtak. Valami nehezen értelmezett, szabálytalan megfejtést kaptak.

– Böcme vagy, Papi! Ezt így hiába fejeztük be, nem lehet jó.

– Nem baj, Mancikám, a rejtvény kész, és még maradt a finom borból. A jelölő ceruzád grafitját a kabáthoz mind elhasználtam, a spájz kulcsát meg jól eltettem, de nem emlékszem hová.

Tánc a réten